ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupen JUDr. Vladimírem Zonkem, advokátem se sídlem Sadová 553/8, Ostrava, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 5. 2017, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 2. 2018, č. j. 20 Ad 25/2017 - 73,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

IV. Ustanovenému zástupci JUDr. Vladimíru Zonkovi, **se určuje** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti ve výši 1.573 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] V záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítla žalovaná námitky a potvrdila rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o invalidní důchod z důvodu nesplnění doby pojištění dle § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění.

[2] Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Ostravě.

[3] Krajský soud žalobu neshledal důvodnou. V řízení vycházel z obsahu správních spisů, odborného lékařského posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále též „PK MPSV“ či „posudková komise“) ze dne 4. 10. 2017, který pro účely soudního řízení vyžádal, zprávy Slezské nemocnice v Opavě ze dne 5. 12. 2017, že poslední záznam v databázi je z roku 1999, jednalo se o ambulantní záznamy, a byly vzhledem ke skartační pětileté lhůtě již skartovány, zprávy Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 12. 12. 2017 o tom, že nedisponuje dokumentací o žalobci v archívu, zprávy Základní školy Opava, Englišova 82 ze dne 11. 12. 2017 o obsahu, že žalobce navštěvoval v letech 1994 až 2001 tuto základní školu a v archívu se nachází dvě zprávy z Pedagogicko-psychologické poradny v Opavě ze dne 10. 1. 1995 a 9. 1. 1996, jejichž kopie byly přiloženy. Bylo v nich uvedeno, že žalobce byl v péči poradny od června 1993, kdy byl vyšetřen pro posouzení školní zralosti. Z těchto podkladů krajský soud obsáhle popsal dostupná fakta o žalobcově zdravotním stavu.

[4] V rámci posouzení pak konstatoval, že PK MPSV je příslušná k posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění dle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, a proto posudek této komise považuje za stěžejní důkaz. Posudková komise podala posudek v řádném složení, stanoveném v § 16b zákona č. 582/1991 Sb., neboť v komisi vedle posudkového lékaře byl další odborný lékař, a to z oboru psychiatrie. Posudek byl vypracován s náležitostmi uvedenými v § 7 vyhlášky č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity), na základě zdravotní dokumentace žalobce. Posudková komise vyhodnotila míru poklesu pracovní schopnosti žalobce zcela shodně s lékařem žalované dle kapitoly V (duševní porucha a poruchy chování), položky 3 (schizofrenie, schizofrenní poruchy a poruchy s bludy), písm. e/ (zvlášť těžké postižení, časté ataky s funkčně těžkou reziduální symptomatikou, trvalá psychotická nebo reziduální symptomatika těžkého stupně, závažné narušení výkonu téměř všech denních aktivit) dle přílohy k uvedené vyhlášce. Posudková komise ve shodě s lékařem žalované stanovila míru poklesu pracovní schopnosti v horní hranici 80%, což odpovídá invaliditě třetího stupně dle § 39 odst. 2 písm. c) zákona o důchodovém pojištění.

[5] Oproti posudkovým orgánům ve správním řízení komise posunula datum vzniku invalidity k nejzazšímu datu, které předložené odborné lékařské nálezy dokumentovaly, tj. k první psychiatrické prohlídce - v září 2012, jak vyplynulo z propouštěcí zprávy Klinické fakultní nemocnice Split ze dne 30. 11. 2012. Posudková komise ve svém posudku uvedla, že z období před vznikem akutní psychózy v září 2012 nejsou k dispozici žádné odborné nálezy, které by potvrdily tvrzení o terapii v dětství a dospívání. Nález psychiatra z 30. 5. 2017, kde uvedl, že se jedná od útlého dětství o poruchu autistického spektra, na kterou následně nasedly symptomy produktivní mentální poruchy, vychází z anamnestických údajů a údaje zde uvedené jsou spíše spekulace, které nejsou dle komise objektivně doloženy a nález proto nelze použít jako objektivní důkaz pro vypracování posudku.

[6] Krajský soud zdůraznil, že datum vzniku invalidity patří mezi stěžejní otázky, jimiž je nutno se při posuzování žádosti o invalidní důchod zabývat a stanovení data vzniku invalidity je nutno přesvědčivě odůvodnit. Určení dne vzniku invalidity v návaznosti na diagnózu u plíživého a vyvíjejícího se onemocnění je složité a závisí toliko na odborném lékařském posouzení a nemůže jej učinit správní orgán sám bez podpory posudkového orgánu, či v řízení o žalobě soud sám. Pro soud bylo při hodnocení posudku rozhodující, zda je náležitě zdůvodněn tak, aby byl přesvědčivý a závěr posudku logický. První předpoklad přesvědčivosti posudku je dán tím, zda posudkový orgán si opatřil potřebné podklady, přičemž nezastupitelnými podklady jsou lékařské zprávy a posudky o zdravotním stavu pojištěnce vypracované odbornými lékaři. PK MPSV nelze vytknout nedostatečné podklady, i když odborné lékařské nálezy byly až z období let 2012 a následujících, nikoliv z doby dřívější, zejména z doby před 20. 8. 2005, tj. před dosažením 18. roku věku. Žalobce ani jeho zástupce nepředložili žádnou dřívější lékařskou dokumentaci a tuto se nepodařilo zajistit ani soudu, byť v tomto směru činil nadstandardní úkony i při vědomí, že důkazní břemeno je na žalobci. Výjimkou bylo zajištění dvou záznamů z Pedagogicko-psychologické poradny v Opavě z období, kdy žalobce navštěvoval druhou a třetí třídu ZŠ.

[7] Krajský soud uvedl, že ze správního spisu žalovaného plyne, že žalobci nelze v žádném případě vytknout pasivitu ohledně hledání zdravotní dokumentace z doby, kdy ještě žil v Opavě a navštěvoval základní školu, avšak tato snaha zůstala bez efektu. Nelze přehlédnout, že případ žalobce není obvyklý a zcela vybočuje z běžné zdravotní péče poskytované zdravotním pojištěncům, jestliže u žalobce absentuje jakákoliv zdravotní dokumentace od jeho narození až do jeho 25. roku věku, kdy navštívil psychiatra. Žalobce neuvedl jediného lékaře, do jehož ordinace docházel v období po skončení základní školy a odjezdu s matkou do Německa v roce 2005, kdy mu bylo 18 let, a následného odjezdu v roce 2006 do Chorvatska, kde žije dosud. První odborný lékařský nález je až z roku 2012, kdy žalobci bylo již 25 let.

[8] Při hodnocení relevantnosti posudku PK MPSV soud zohlednil v prvé řadě odbornost komise, a dospěl k závěru, že tato byla řádně obsazena a soud proto nemá důvod zpochybňovat erudici tohoto posudkového orgánu. Posudková komise hodnotila zdravotní stav žalobce na základě zdravotní dokumentace, kterou pro své jednání měla k dispozici a své závěry logicky odůvodnila. Soud s ohledem na absenci jakékoliv zdravotní dokumentace do roku 2012, nezpochybnil závěr učiněný v posuzované věci posudkovou komisí ani nevyhověl důkaznímu návrhu ustanovení znalce z oboru klinické psychologie a psychiatrie. O správnosti a úplnosti stanové klinické diagnózy onemocnění žalobce, jakož i o stanovení a řádné zdůvodnění procentní míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce a konečně i o důvodu nemožnosti posouzení invalidity k 18. roku věku pro absenci jakékoliv zdravotní dokumentace, proto soud neměl žádných pochyb. Z tohoto důvodu soud také nepovažoval za nutné provést důkaz znaleckým posudkem tak, jak navrhoval zástupce žalobce. Znalecký posudek v dané věci by byl na místě, jsou-li pochybnosti o posudku PK MPSV co do jeho úplnosti či správnosti a pokud by současně znalecký posudek mohl tyto pochybnosti odstranit. V daném případě však taková situace nenastala. PK řádně posoudila zdravotní stav žalobce a zcela jasně vymezila, že pro absenci zdravotní dokumentace před rokem 2012, nelze invaliditu před rokem 2012 posoudit.

[9] Soud uzavřel, že žalobci nevznikl nárok na invalidní důchod dle § 42 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, tedy na základě invalidity z mládí. Žalobce byl uznán invalidním třetího stupně od 1. 9. 2012. Ke vzniku nároku na invalidní důchod však bylo současně třeba splnit potřebnou dobu pojištění. Dle § 40 odst. 1 písm. d) zákona o důchodovém pojištění žalobce musel mít dobu pojištění alespoň tři roky v období před 1. 9. 2012. Tuto podmínku však žalobce nesplnil, což sám ani nezpochybňoval. Závěrem soud konstatoval, že ačkoliv PK MPSV změnila datum vzniku invalidity oproti žalované, která naposledy vycházela z data vzniku invalidity 30. 11. 2012, napadené rozhodnutí z tohoto důvodu nezrušil, neboť dospěl k závěru, že by šlo o pouhý formalismus. Jestliže žalobce nedosáhl jediného dne pojištění, pak na zákonnost napadeného rozhodnutí, že žalobce nesplnil podmínky pro nárok na invalidní důchod, nic nezmění posunutí data vzniku invalidity.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[10] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.
[11] Stěžovatel se domnívá, že rozhodnou otázkou je, kdy jeho zdravotní stav naplňoval podmínky pro uznání invalidity. Zásadní vadu řízení před soudem spatřuje v tom, že soud odmítl provést navrhovaný důkaz znaleckým posudkem.

[12] Stěžovatel má za to, že se u něj jedná o „invaliditu z mládí“, tzn. invalidita u něj vznikla před 18. rokem věku, a tudíž splňuje podmínky pro invalidní důchod dle § 42 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění.

[13] Vzhledem k tomu, že posudkový lékař a následně posudková komise MPSV datum vzniku invalidity posunovali v rozmezí jednoho roku, stěžovatel navrhl ihned při prvním ústním jednání před soudem provedení důkazu znaleckým posudkem lékaře - znalce z oboru klinické psychiatrie a klinické psychologie (nejlépe se zaměřením na dětskou klinickou psychiatrii) ke stanovení data vzniku invalidity z dostupné zdravotnické dokumentace a z aktuálního zdravotního stavu stěžovatele. Stěžovatel je přesvědčen, že jedině tímto způsobem lze objektivně zjistit vznik invalidity, protože jeho chování v době věku mladistvého, mohlo být zcela nesprávně vykládáno jako postpubertální výkyvy chování, nikoliv jako následky choroby. Stěžovatelův otec je rovněž invalidní pro psychické poruchy, a tedy může jít o „genetickou zátěž“. S touto skutečností se posuzující posudkoví lékaři a PK MPSV vůbec nevypořádali, stejně tak jako soud, který bez dalšího vzal za prokázané pouze to, co bylo uvedeno v posudcích o invaliditě.

[14] Posudek, byť byl vypracován s náležitostmi uvedenými v § 7 vyhlášky č. 359/2009 Sb., na základě zdravotní dokumentace stěžovatele, nepostihuje kvalifikovaně dobu vzniku invalidity. Posudek není dostatečně přesvědčivý a logický, neboť si posudkový orgán neopatřil potřebné podklady. Odborné lékařské nálezy byly až z období let 2012 a následně, nikoliv z doby dřívější, zejména z doby před 20. 8. 2005, před dosažením 18. roku věku.

[15] Dva záznamy z Pedagogicko-psychologické poradny v Opavě ze dne 10. 1. 1995 a 9. 1. 1996, tedy z období, kdy stěžovatel navštěvoval druhou a třetí třídu ZŠ svědčí o duševní zaostalosti a nevyrovnanosti žalobce, což mohl být manifestační projev nynějšího

onemocnění. Právě pro tyto zajištěné důkazy mělo být nařízeno provedení důkazu znaleckým posudkem lékaře znalce z oboru (dětské) klinické psychiatrie a psychologie.

[16] Soud s ohledem na absenci jakékoliv zdravotní dokumentace do roku 2012 zcela nesprávně nezpochybnil závěr učiněný v posuzované věci posudkovou komisí, byť návrh na provedení důkazu znaleckým posudkem byl opakovaně předložen.

[17] Stěžovatel ke kasační stížnosti dále doložil listiny, jež mají dokumentovat posouzení jeho zdravotního stavu lékaři v Chorvatsku z let 2017 a 2018.

[18] Žalovaná se ke kasační stížnosti vyjádřila tak, že k rozsudku krajského soudu nemá žádné výhrady. Požadavek úplnosti, přesvědčivosti a správnosti posudku spočívá v tom, že posudková komise se musí vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, zejména s těmi, které posuzovaná osoba namítá, a musí své posudkové závěry řádně odůvodnit. Zdravotní stav osoby musí být posouzen komplexně na základě úplné zdravotnické dokumentace a musí být uvedeno, zda zjištěný zdravotní stav zakládá dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav. Posudek PK MPSV v Ostravě ze dne 4. 10. 2017 vypracovaný pro účely soudního přezkumu tato kritéria naplňuje. Žalovaná se ztotožňuje s posouzením krajského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[20] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[21] Stěžovatel neuvedl konkrétní označení důvodu kasační stížnost, jeho námitky však směřují proti neúplnosti a nepřesvědčivosti posouzení zdravotního stavu, konkrétně pak proti stanovení data vzniku invalidity, a lze je tak podřadit pod kasační důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. – jinou vadu řízení (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 - 54, č. 511/2005 Sb. NSS).

[22] Stěžovatel vytýká krajskému soudu v Ostravě, že neprovedl navrhovaný důkaz vyžádáním znaleckého posudku z oboru klinické psychiatrie a psychologie, neboť posudek posudkové komise není dle stěžovatele dostatečně přesvědčivý z důvodu nedostatku potřebných podkladů.

[23] Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že rozhodnutí správního orgánu o nároku na invalidní důchod je závislé zejména na odborném lékařském posouzení. Při přezkumu takového rozhodnutí neposuzuje soud věcnou správnost posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti. Posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak s ohledem na mimořádný význam v tomto řízení bývá tento posudek důkazem rozhodujícím v případech, kdy z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzuje žádných pochyb, a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky spočívá pak v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2011, č. j. 6 Ads 99/2011 - 43, nebo rozsudek ze dne 19. června 2013, č. j. 3 Ads 70/2012 – 14).

[24] Z posudku musí být tedy zřejmé, že zdravotní stav posuzovaného byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem jím tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti klinické diagnózy.

[25] Všechny výše uvedené podmínky posudek vypracovaný posudkovou komisí dne 4. 10. 2017 pro účely soudního řízení splňuje. Ačkoliv stěžovatel namítá, že posudek nevycházel z úplných podkladů, neboť nebyly zajištěny lékařské zprávy z doby před rokem 2005, Nejvyšší správní soud zde upozorňuje na skutečnost, že žádné takové podklady se po celou dobu řízení nepodařilo dohledat. Ačkoliv ze správního spisu je zřejmé, že sám stěžovatel se záznamů o své osobě snažil intenzivně dopátrat a i krajský soud v rámci řízení vyvinul nadstandardní snahu o zajištění jakýchkoliv možných podkladů z rozhodné doby, žádný z těchto pokusů nebyl úspěšný. Posudková komise tedy vycházela ze všech dostupných lékařských záznamů, které o stěžovateli byly k dispozici.

[26] Jak již bylo výše uvedeno, i posudky posudkové komise hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. V případě potřeby může soud také uložit též zpracování posudku soudem ustanoveným znalcem z oboru posudkového lékařství.

[27] Z logiky věci však plyne a Nejvyšší správní soud také již dříve judikoval, že znalecký posudek k určení počátku invalidity je na místě, pokud by o správnosti či úplnosti posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí byly pochybnosti a pokud by současně znalecký posudek mohl tyto pochybnosti odstranit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003 - 50). Již krajský soud však správně poukázal na fakt, že chybí-li jakékoliv lékařské záznamy o stěžovateli z rozhodné doby, tedy před 18. rokem života stěžovatele, i z několika poté následujících let, ani znalec by neměl možnost učinit o datu vzniku invalidity kvalifikovaný závěr. Krajský soud proto správně vyhodnotil provedení navrhovaného důkazu jako nadbytečné, které nemělo potenciál žádným způsobem ovlivnit výsledek řízení.

[28] Stanovení data vzniku invalidity přitom patří nesporně k zásadním posudkovým závěrům, a to s ohledem na jeho význam pro posouzení podmínek vzniku nároku na

invalidní důchod. Datum vzniku invalidity by mělo být objektivně a přesvědčivě odůvodněno. Konstantní judikatura se shoduje v tom, že datum vzniku invalidity je objektivně existujícím stavem, které nelze stanovit na základě nahodilých skutečností, jakými v konkrétních případech mohou být např. hospitalizace, datum lékařského vyšetření či datum podání žádosti o invalidní důchod. Tento předpoklad ovšem platí pouze tehdy, je li podle zdravotních změn a vyšetření možné spolehlivě usoudit, ke kterému datu invalidita skutečně vznikla. Pokud nelze datum invalidity stanovit alespoň s vysokou pravděpodobností, např. vznikala-li invalidita postupně, je třeba tuto skutečnost blíže zdůvodnit a uvést den, kdy již byla její existence nepochybná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2011, č. j. 4 Ads 118/2010 – 174, ze dne 19. 8. 2004, č. j. 3 Ads 6/2004 - 47, č. 404/2004 Sb. NSS, či ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 61/2012). Ustanovení § 39 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění totiž stanoví, že: *„při určování poklesu pracovní schopnosti se vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření“*.

[29] Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že je možné, že invalidita třetího stupně existovala u stěžovatele již dříve než od 1. 9. 2012, tedy od data určeného posudkovou komisí. Vzhledem k tomu, že z této doby však chybí jakékoliv záznamy o stěžovateli, s výjimkou dvou zpráv pedagogicko-psychologické poradny z let 1995 a 1996, nelze takovou možnost postavit na jisto. Komise proto odůvodnila stanovení data invalidity od 1. 9. 2012 tak, že invaliditu před 18. rokem nemohla posoudit. Přesvědčivě se přitom vypořádala i se zprávou psychiatra z psychiatrické nemocnice FN Split ze dne 30. 5. 2017, která uváděla, že se jedná o poruchu autistického spektra od dětství. V daném případě s ohledem na absenci záznamů z rozhodných let a velkou časovou prodlevu mezi 18. rokem života a první lékařskou zprávou nebylo možné určit datum vzniku invalidity ani s vysokou pravděpodobností, posudková komise proto vzala za rozhodné datum prvního kontaktu s psychiatrem, které je zdokumentováno v první dostupné lékařské zprávě.

[30] Nejvyšší správní soud dále považuje za vhodné upozornit na skutečnost, že tzv. invaliditou z mládí dle § 42 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, je pouze stav, který odpovídá invaliditě třetího stupně či takové omezení tělesných, smyslových nebo duševních schopností, které má za následek neschopnost soustavné přípravy k pracovnímu uplatnění. Ačkoliv tedy chování stěžovatele již v dětských letech mohlo vykazovat určitě nestandardní rysy, za dané situace není možné prokázat a určit, kdy stěžovatelův stav dosáhl požadované intenzity, aby bylo možno hovořit o invaliditě třetího stupně. Vzhledem k absenci objektivních informací z minulosti, které není možné zpětně doplnit, si nelze učinit jednoznačný názor o tom, do jaké míry skutečnosti tvrzené stěžovatelem - například možná genetická zátěž ze strany otce či problémy s učením - skutečně potvrzují rozvoj jeho onemocnění a především do jaké míry či zda vůbec se v rozhodné době (tedy před 18. rokem života) stěžovatelovo onemocnění odráželo v poklesu jeho pracovní schopnosti či možnosti přípravy na budoucí povolání a s tím spojeným vznikem invalidity (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 3 Ads 8/2013 – 29). Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s hodnocením provedeným krajským soudem.

[31] Ke stěžovatelem předloženým lékařským zprávám Nejvyšší správní soud konstatuje, že nález ze dne 30. 5. 2017 byl součástí podkladů pro rozhodnutí posudkové

komise, která jej při vydání rozhodnutí vzala do úvahy. Dle § 109 odst. 5 s. ř. s., se nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, co bylo vydáno napadené rozhodnutí. Lékařské zprávy z roku 2018 proto nejsou v současné věci relevantní. Domnívá-li se stěžovatel, že tyto přinášejí pro prokázání počátku invalidity nové skutečnosti, má možnost je uplatnit v novém řízení, které může zahájit podáním nové žádosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[33] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalované, které by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

[34] Krajský soud ustanovil usnesením ze dne 26. 1. 2018, č. j. 20 Ad 25/2017 - 66, stěžovateli zástupcem pro řízení o žalobě JUDr. Vladimíra Zonka, advokáta. Dle § 35 odst. 9 *in fine* s. ř. s. zastupuje ustanovený zástupce, je-li jím advokát, účastníka i v řízení o kasační stížnosti. Náklady řízení platí v takovém případě stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Náklady spočívají v odměně ustanoveného zástupce za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) v částce 1.000 Kč [§ 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a dále v paušální náhradě hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Ustanovený zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, částka náhrady se proto zvyšuje o částku 273 Kč odpovídající dani v sazbě 21 %. Celková výše odměny ustanoveného zástupce proto činí 1.573 Kč. Částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. července 2018

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu